

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobců: a) A. Č., b) U. Č., c) B. Č.**, všichni zastoupeni Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem, se sídlem Masná 8, Ostrava – Moravská Ostrava, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 3. 2005, č. j. 24 Az 289/2004 – 24,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá**.
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobců, advokátovi Mgr. Faridu Alizeyovi, **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Shora uvedeným rozsudkem krajského soudu byly zamítnuty žaloby žalobců V. M., V. U. a V. B., kterými se domáhali přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2004, č.j. OAM – 2515/VL – 10 – ZA08 – 2003, ze dne 3. 4. 2004, č. j. OAM – 2516/VL – 10 – ZA08 – 2003, a ze dne 3. 4. 2004, č. j. OAM – 2518/VL – 10 – ZA08 – 2003, jimiž bylo rozhodnuto o neudělení azylu žalobcům podle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozsudku podali žalobci (dále jen „stěžovatelé“) kasační stížnost, v níž namítají, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Jsou o toho názoru, že správní orgán rovněž vůbec nebral v úvahu § 3 odst. 4 zákona č. 71/1967 Sb., neboť jeho rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Dále zdůrazňují, že rozhodnutí správního orgánu postrádá i formální náležitosti, neboť z jeho rozhodnutí nevyplývá, resp. není patrné, čím se při rozhodování správní orgán řídil, tzn. které skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právního předpisu. Zdůrazňují, že jak správní orgán, tak krajský soud se dostatečně nevypořádaly

s pojmem „nedůvodně“, neboť bez jeho jasné definice nemohly s jistotou dospět k závěru, že jako občané Ruské federace pocházející z Čečenska a obviňovaní z pomoci čečenským bojovníkům, nespádají do kategorie pojmů pronásledování z národnostních důvodů. Krajskému soudu rovněž vytýkají, že se řádným způsobem nevypořádal s důvody, které pro udělení azylu uváděli ve vztahu k § 2 odst. 1 písm. a), když nezkoumal, zda D., Ruská federace je státem, který splňuje podmínky citované definice bezpečné země původu. V této souvislosti zmiňují, že se také soud vůbec nevypořádal s definicí pronásledování, jak je upravena v § 2 odst. 6 zákona o azylu a ani ve svém rozhodnutí neuvedl, proč tak neučinil, čímž své rozhodnutí učinil z uvedených důvodů nepřezkoumatelným. Stěžovatelé tedy jako důvod kasační stížnosti uplatňují důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č., 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a navrhují, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Je toho názoru, že nelze akceptovat nedůvodná tvrzení stěžovatelů o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, o vadách ve formálních náležitostech správních rozhodnutí pro údajnou absenci skutečností, jež byly podkladem rozhodnutí a úvah, jimiž byl správní orgán veden při hodnocení důkazů a při použití právního předpisu. Za nepodložená považuje správní orgán tvrzení prvního stěžovatele o hrozbě nebezpečí jeho fyzické likvidace ze strany d. a ruské vlády, jakož i tvrzení o jeho pronásledování z důvodu příslušnosti k národnosti a z důvodu veřejného uplatňování a hájení lidských práv, svobody slova projevu a shromažďování. Zdůrazňuje, že námitky stěžovatelů uplatněné v kasační stížnosti byly podle názoru žalovaného v předcházejícím řízení soudem náležitě a podrobně vypořádány, jak o tom svědčí odůvodnění rozsudku. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost buď odmítl pro nedostatek podmínek řízení, nebo aby ji zamítl a nepřiznal ji odkladný účinek pro nedůvodnost.

Podáním ze dne 30. 9. 2005 se stěžovatelé obrátili na Nejvyšší správní soud s žádostí o provedení změny ve jménech, příjmeních a datech narození. Uvedli, že před podáním žádosti o udělení azylu již před příjezdem do České republiky byli poučeni, resp. bylo jim pod pohrůzkou převaděčem nařízeno, aby při podání žádosti o azyl uvedli nesprávná jména, data narození a současně jim převaděč vzal jejich pasy, prostřednictvím kterých by mohli prokázat svá skutečná jména a data narození. Ze strachu z převaděče a z neznalosti prostředí postupovali podle pokynů převaděče a uvedli při podání žádosti o azyl nesprávná jména i data narození. Celé azylové řízení, včetně řízení o přezkumu rozhodnutí správního orgánu před krajským soudem, bylo vedeno pod nesprávnými jmény a nesprávnými daty narození stěžovatelů, přičemž následně byla vypracována podle smyšlených jmen a dat narození i kasační stížnost. Po podání kasační stížnosti byly stěžovatelům prostřednictvím neznámé osoby doručeny jejich pasy, takže jsou schopni prokázat své skutečná jména a data narození, proto navrhují Nejvyššímu správnímu soudu, aby nadále vedl kasační řízení pod jejich skutečnými jmény, když mají za to, že důležitá pro soudní řízení je fyzická identita a tato je zde dána jejich přítomností. Navrhli proto, aby řízení před Nejvyšším správním soudem bylo vedeno pod jejich pravými jmény, příjmeními a daty narození, tak jak jsou uvedeny v záhlaví tohoto rozhodnutí.

V dané věci začali stěžovatelé až v řízení před Nejvyšším správním soudem tvrdit, že mají jinou identitu než tu, kterou uváděli v řízení o udělení azylu a v řízení před krajským soudem. Je třeba zdůraznit, že správní orgány rozhodují v řízení o udělení azylu o fyzické osobě jako o biologickém organismu identifikovaném znaky dokládajícími jeho totožnost,

těmito znaky jsou zejména jméno a příjmení, datum narození, případně země původu a na základě těchto znaků je přezkoumáváno naplnění důvodů pro udělení azylu. Není pak možné podrobit soudnímu přezkumu rozhodnutí – byť se týkalo žalobce jako téhož biologického organismu – týkající se fiktivní totožnosti osoby, neboť se jedná o zcela odlišnou skutkovou a právní situaci. Správní soudy nemohou takové rozhodnutí ohledně fiktivní osoby (tedy pravé identity stěžovatele se netýkající) podrobit soudnímu přezkumu, a to až v řízení o kasační stížnosti stěžovatelů, kteří tvrdí, že byli zkráceni na svých právech, neboť je zřejmé, že rozhodnutím správního orgánu nemohli být na svých právech – příslušejících jim jen pod pravdivou identitou – zkráceni (srov. § 65 s. ř. s.). Zde je na místě uvést, že pokud by stěžovatelé uvedli nesprávné údaje o své totožnosti v řízení před správním orgánem, zřejmě by to vedlo k zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné ve smyslu § 16 odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pokud stěžovatelé použili osobní data jim nenáležící, jedná se o jiné fyzické osoby, než jsou označeny v rozhodnutí žalovaného a v rozhodnutí krajského soudu, a proto se stěžovatelé nemohou dovolávat ochrany svých veřejných subjektivních práv, neboť o skutečných veřejných subjektivních právech stěžovatelů A. Č., U. Č. a B. Č., nebylo rozhodnutím žalovaného ani rozhodnutím krajského soudu rozhodováno, skutečnost, zda ten, kdo podává kasační stížnost, je fyzickou nebo právnickou osobou, zkoumá soud kdykoliv z úřední povinnosti, neboť jde o jednu z podmínek řízení. Z toho podle názoru Nejvyššího správního soudu vyplývá, že stěžovatelům nemohlo jím v kasační stížnosti tvrzené právo vůbec příslušet a že tedy kasační stížnost byla podána zjevně neoprávněnou osobou. Nejvyšší správní soud proto podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.) kasační stížnost odmítl, jako podanou osobami k tomu zjevně neoprávněnými.

O nákladech řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšným stěžovatelům náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností stěžovatelů žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Stěžovatelům byl pro kasační řízení ustanoven krajským soudem zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Ustanovený advokát Mgr. Farid Alizey účtoval u každého ze stěžovatelů odměnu za dva úkony právní služby s připočtením 19 % DPH. Nejvyšší správní soud požadovanou odměnu ustanovenému advokátovi nepřiznal, neboť odměna za úkon právní služby podle § odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), náleží pouze tehdy, pokud se uskuteční první porada s klientem (takovouto první poradu však advokát netvrdí) a odměna za písemné podání soudu (sepsání kasační stížnosti ze dne 16. 5. 2005) nepřipadá v úvahu z toho důvodu, že z obsahu podání nevyplývá, že by jej sepsal advokát, ostatně Mgr. Farid Alizey byl ustanoven zástupcem stěžovatelů až usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2005, takže je zřejmé, že již z tohoto důvodu nemohl podání ze dne 16. 5. 2005 jako ustanovený advokát stěžovatelům sepsávat. Z uvedených důvodů nebyla proto ustanovenému advokátovi přiznána odměna za zastupování stěžovatelů v řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu